

למוד משפחתי

אודות האדמו"ר האמצעי - רבי דובער נשמתו ע"דן
לרגל הימים הבהירים ט"י בבסלו

האדמו"ר האמצעי, רבי דובער נשמתו ע"דן,
היה בנו וממשיך דרכו של האדמו"ר הפקו.

ט' בכסלו – הוא יוסף ה'זרתו, ואם יוסף הסתלקותו.

י' בכסלו – הוא יוסף יצאתו לחרות, לאחר עזירה שהעליו ע"יו.

קראו על יוצי ורזי, האוצרים חסידות:

יוצי: "ואם לא ירע לבבו כלל מזה.. רגע, עוד רגע..."

רזי: מה רגע? לא הלכתי לשום מקום. אני ממשיך לבחן אותך בלמוד תנ"א בעל-פה.

יוצי: לא אמרתי לך רגע, אמרתי לעצמי. הכונה שעוד רגע אני אֶזְכֹּר מה ההמשך...

רזי: אתה יודע, זה מזכיר לי שגם הרבי האמצעי היה מפסיק לפעמים באמצע

אמירת חסידות. הוא היה אומר משהו אחר לגמרי: "שא, שא..."

יוצי: איזה בושות! מה, אנשים העזו לדבר בזמן שהרבי אומר חסידות?!

רזי: מה פתאום! היתה דממה, אנשים אפלו לא השתעלו. מספרים שרופא מפרסם

עבר שם פעם בשעת אמירת מאמר חסידות והיה נדהם כלו מהרכוז של החסידים.

יוצי: אז למה הרבי היה צריך לומר "שא, שא"?

רזי: ה"שא, שא" היה לנביעה של המוח. אחרי כל הבנה של ענין היה מגיע מיד גלוי

נוסף, יותר עמק, ועוד אחד.. ובצורה כזו היה קשה להסביר לחסידים.

יוצי: תתאר לעצמך מה היה קורה כשהרבי כתב! הרי כתיבה יותר אטית מדבור, אז

בטח הגיעו עוד הרבה יותר גלויים חדשים!

רזי: האדמו"ר האמצעי היה כותב במהירות המחשבה. הכתיבה היתה כל-כך

מהירה שלפעמים הדף היה נגמר והרבי היה ממשיך בכתיבה שגלשה אל השלחן.

יוצי: עכשו אני מבין איך הרבי הספיק לכתב כל-כך הרבה ספרי חסידות. יש לנו

בבית מדרש שלם!

רזי: אהה.. והמאמרים של האדמו"ר האמצעי הם גם הכי ארכים.

יוצי: הי, אתה באמצע לבחן אותי! שא! אני ממשיך...

מארותיו על האדמו"ר האמצעי:

לפני עלות השחר גובר החשך ביותר, משום שאור השחר קרוב לבוא.
כך גם החשך הגדול של גלות זו - הבנה היא לאור הגדול של משיח; אור שהוא
גדול עוד יותר מזה שהאיר בגלוי של מתן תורה. כך היא המדה: אחר מכה -
רפואה, אחר צרה - ישועה ונחמה. (אמרי בינה, ה, ב)